

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt er over dat hem in de nacht van 8 op 9 maart 2006 gedurende zijn insluiting op het politiebureau in Delft door de politie medische zorg is onthouden. In het bijzonder klaagt hij er over dat hij niet in de gelegenheid is gesteld zelf zijn medische problemen met de dienstdoend arts te bespreken, waardoor de arts niet in staat is geweest een behoorlijk inschatting te maken van zijn medische situatie.

Tevens klaagt hij er over dat betrokken politieambtenaar D. zich beledigend over hem heeft uitgelaten in een e-mailbericht aan de betrokken officier van justitie.

Beoordeling

Algemeen

Op 8 maart 2006 is verzoeker door de politie in Delft aangehouden op verdenking van diefstal c.q. heling van auto-onderdelen en overgebracht naar het politiebureau. Daar werd hij ten behoeve van het onderzoek ingesloten. Op 27 augustus 2008 deed de politierechter uitspraak in de strafzaak tegen verzoeker. Nadat de politierechter uitspraak had gedaan in de strafzaak jegens verzoeker, heeft de Nationale ombudsman op zijn verzoek zijn klacht met betrekking tot het onthouden van medische zorg alsnog in onderzoek genomen. Verzoeker klaagt er over dat hij niet de vereiste medische zorg heeft gekregen tijdens zijn insluiting op het politiebureau. Ook klaagt hij over een voor hem beledigende opmerking van een medewerker van de politie Haaglanden in een e-mailbericht gericht aan een medewerker van het arrondissementsparket Den Haag. Hierop heeft de Nationale ombudsman de klacht van verzoeker op 23 december 2008 in onderzoek genomen.

I. Ten aanzien van het onthouden van medische zorg

Bevindingen

Verzoeker is op 8 maart 2006 aangehouden en ingesloten op het politiebureau. Verzoeker geeft aan dat hij zich tijdens zijn verblijf in de politiecel niet goed voelde. Hij had last van pijnlijke steken in de borst en kreeg nek- en hoofdpijn. Hij heeft de aanwezige agenten over deze klachten ingelicht en hun gevraagd of hij iemand mocht bellen met het verzoek zijn eigen medicijnen langs te brengen. Dit werd echter geweigerd. Ook wilden de dienstdoende agenten niet zelf bellen of de medicijnen konden worden gebracht. Vervolgens heeft verzoeker later nogmaals aan de betrokken arrestantenverzorger meegedeeld dat hij medische klachten en pijn had en heeft hij verzocht om zijn medicijnen dan wel een arts. De daarop telefonisch geraadpleegde arts heeft echter aan de arrestantenverzorgers meegedeeld dat hij niet van mening was dat het noodzakelijk was om in persoon langs te komen en dat verzoeker twee paracetamol tabletten verstrekt konden worden. Verzoeker kon dan de volgende dag verschijnen op het spreekuur van de

dienstdoende arts.

In een gesprek met medewerkers van de Nationale ombudsman heeft verzoeker zijn klacht nader toe kunnen lichten. Met betrekking tot de klacht van de medische verzorging gaf hij onder meer aan dat hij vroeg om medicatie en dat dat verzoek werd geweigerd. Verzoeker wist ten tijde van dit gesprek de naam van één medicijn dat hij gebruikte, Triptizol, de naam van de andere medicatie die hij gebruikte wist hij niet. Hij gaf aan dat Triptizol een stemmings- en pijnonderdrukker is.

Verzoeker heeft medische informatie aan de Nationale ombudsman toegezonden ter staving van zijn lichamelijke en psychische klachten.

Het betreft hier een verslag van de afdeling spoedeisende hulp van het ziekenhuis, waar verzoeker zich op 9 maart 2006 heeft gemeld. Hij klaagde daar over stekende pijn in zijn borst links doortrekkend naar nek en hoofdpijn. Verzoeker gaf daarbij aan dat hij deze klachten nog nooit eerder had gehad. De hoofdpijn was hetzelfde als anders. De paracetamol had even geholpen. Sinds verzoeker betrokken was geweest bij een kop-staart botsing in 2005, waren er recidiverende nekkklachten en hoofdpijn ontstaan. Verzoeker heeft in het ziekenhuis aangegeven Triptizol te gebruiken in verband met pijnklachten. De arts in het ziekenhuis heeft verzoeker voor drie nachten Diazepam voorgeschreven en pijnmedicatie.

Tevens is er een verslag toegezonden van 18 maart 2005 van een fysiotherapeut waar de indicatie gegeven wordt dat verzoeker klachten heeft die voort zouden kunnen komen uit gevolgen van een whiplash opgelopen op 23 december 2004.

Ook stuurde verzoeker een verklaring op van een psychotherapeut van 22 maart 2006 die aangeeft dat verzoeker sinds 7 juni 2005 bij hem in behandeling is voor een veelvoud aan psychische klachten. De therapeut geeft aan dat de hele situatie op 8 maart 2006 de algehele gesteldheid en in het bijzonder het herstel van verzoeker duidelijk verergerd heeft. Verzoeker klaagde over spanning in borst, nek en hoofd en was duidelijk ontdaan. Volgens de therapeut was verzoeker weer terug bij af en was het nog maar te bezien in hoeverre hij weer tot een aanvaardbaar niveau kon herstellen.

Verzoeker klaagde er later via zijn advocaat tevens over dat hij niet zélf in de gelegenheid is gesteld zijn medische klachten met een arts te bespreken. De arts zou daardoor een onjuiste diagnose hebben gesteld en verkeerde medicijnen hebben voorgeschreven.

De korpsbeheerder gaf in zijn reactie van 16 februari 2009 aan dat de dienstdoende arts weigerde te komen en volstond met een telefonische symptoomomschrijving door een arrestantenverzorger, waarop pijnstilling in de vorm van paracetamol werd voorgeschreven. Voorts bleek uit onderzoek dat de toestand van verzoeker in de nacht regelmatig was gecontroleerd en verzorgd door personeel van het bureau arrestantenzorg.

Nu ook overigens het personeel van bureau arrestantenzorg had gehandeld conform de geldende instructie verklaarde de korpsbeheerder de klacht van verzoeker niet gegrond. Ten aanzien van de beslissing van de toenmalige dienstdoend arts om klager niet te bezoeken gaf de korpsbeheerder aan dat dat viel onder de verantwoording van de arts. Daarover kon in het klachtenonderzoek geen oordeel gegeven worden.

Op 6 maart 2009 heeft de betrokken arrestantenbewaarder K. een verklaring afgelegd tegenover twee medewerkers van de Nationale ombudsman. Hij verklaarde dat verzoeker kort na zijn insluiting om medicijnen en een arts vroeg. Daarnaast gevraagd had verzoeker geantwoord niet meer te weten wat de naam van zijn medicijnen was. Verzoeker zei dat hij last van migraine had en dat hij bezoek wenste van een arts van de medische dienst. K. heeft hem daarop eerst in een cel ingesloten die zich in de directe nabijheid bevond van de wachtcommandantruimte. Hierdoor was het goed mogelijk regelmatig te controleren hoe de fysieke en geestelijke toestand van verzoeker was. De observatiecel was op dat moment niet tot de beschikking, anders had hij daarvoor gekozen. Direct na deze insluiting had K. telefonisch contact met een arts van de medische dienst. K. had daarbij doorgegeven dat verzoeker last had van migraine en andere pijnklachten. Daarop was door de arts besloten dat het hem niet nodig leek om langs te komen en dat aan verzoeker twee stuks paracetamol verstrekt konden worden. De volgende dag kon verzoeker dan naar het spreekuur komen van de dienstdoende arts op het politiebureau. Hierop had verzoeker aan de arrestantenverzorgers gevraagd of de politie zijn medicijnen op wilde halen bij zijn vriendin thuis. Dit werd geweigerd. Gedurende de nacht werd er door de betrokken arrestantenverzorgers om de drie kwartier gecontroleerd of het nog goed ging met verzoeker. Zij zijn daarbij twee keer de cel binnengegaan en hebben de andere keren door het luikje gekeken. Er werden door hen daarbij geen bijzonderheden geconstateerd.

In het dagrapport van het Bureau Arrestantenzorg Delft wordt onder andere vermeld dat er telefonisch contact is geweest met een arts van de medische dienst naar aanleiding van diverse klachten van verzoeker, waaronder migraine. Uit het overzicht dat wordt bijgehouden met betrekking tot arrestanten die onder hun zorg vallen (logging) blijkt dat verzoeker om 1:12 uur is aangekomen op het Bureau Arrestantenzorg in Delft. Om 1:37 uur vroeg verzoeker om bezoek van een arts. Om 2:11 uur werden hem twee stuks paracetamol verstrekt. Vervolgens is er om 2:35, 3:16, 4:06, 5:01 en 5:56 uur een controle bij verzoeker uitgevoerd door de betrokken arrestantenbewaarder gezien zijn medische klachten.

Beoordeling

Het vereiste van bijzondere zorg houdt in dat overheidsinstanties burgers die onder hun hoede zijn geplaatst de zorg verlenen waarvoor deze personen, vanwege die afhankelijke positie, op die overheidsinstanties zijn aangewezen. Het vereiste houdt onder meer in dat de politie de omstandigheden moet creëren, waarin de gezondheid en het welbevinden

van een burger die is aangehouden en opgehouden voor verhoor op het vlak van medische zorg zo veel mogelijk zijn gewaarborgd. Dit vereiste is onder meer uitgewerkt in artikel 32, lid 1 van de Ambtsinstructie (zie Achtergrond) waarin is bepaald dat in het geval de ingeslotene om medische bijstand of medicijnen vraagt, de betrokken ambtenaar met een arts overlegt.

Vast is komen te staan dat verzoeker duidelijk heeft aangegeven medische klachten en pijn te hebben. Daarop is door de betrokken arrestantenbewaarder direct telefonisch contact gelegd met een arts van de medische dienst. Deze arts heeft besloten tot het geven van toestemming voor de verstrekking van twee paracetamol en heeft verder aangegeven dat verzoeker de volgende dag op het spreekuur kon verschijnen.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat de politie hiermee juist heeft gehandeld. Het is immers de verantwoordelijkheid van de dienstdoende arts om te besluiten tot medicijnverstrekking dan wel het afleggen van een visite. De Nationale ombudsman heeft met instemming kennisgenomen van het feit dat de politie niet is ingegaan op de vraag van verzoeker om zijn medicijnen bij hem thuis op te laten halen, maar eerst een arts heeft geraadpleegd met betrekking tot de gewenste medicijnverstrekking. In zijn verzoekschrift refereert verzoeker aan een eerdere door hem bij de Nationale ombudsman ingediende klacht met betrekking tot zijn medische verzorging in een politiebureau. Ook daar oordeelde de Nationale ombudsman echter dat als een arrestant om medicijnen vraagt, de politie zo spoedig mogelijk uitsluitel dient te verkrijgen over de noodzaak van toediening van die medicijnen. Dit kan en mag alleen door het raadplegen van een arts.

Verzoeker heeft later aangegeven tevens te klagen over het feit dat hij niet zelf in de gelegenheid is gesteld de arts te spreken. Nu bestond er volgens verzoeker de mogelijkheid dat de betrokken arrestantenbewaarder de klachten van verzoeker niet op een juiste wijze heeft doorgegeven aan de dienstdoende arts waardoor deze mogelijk een verkeerde beslissing heeft genomen. De Nationale ombudsman is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de betrokken arrestantenbewaarder zijn medische klachten niet juist heeft overgebracht aan de dienstdoende arts. Ook de door verzoeker opgestuurde medische informatie met betrekking tot zijn fysieke en geestelijke gezondheid geeft geen aanleiding om aan te nemen dat de arrestantenverzorgers de klachten van verzoeker niet juist overgebracht zouden hebben.

Uit al het voorgaande volgt dat de politie niet heeft gehandeld in strijd met het vereiste van bijzondere zorg.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Verder merkt de Nationale ombudsman op dat het in bepaalde concrete omstandigheden voor kan komen dat het wèl wenselijk moet worden geacht dat een ingeslotene zelf telefonisch contact met een arts heeft, teneinde zijn medische klachten nader te

verduidelijken. De Nationale ombudsman neemt dan ook met instemming kennis van streven van de arrestantenafdeling van het regionale politiekorps Haaglanden om de geldende procedureafspraken zodanig te wijzigen dat, als dit nodig blijkt, deze mogelijkheid aan arrestanten aangeboden kan worden. Het korps geeft zelf aan hiermee te trachten de situatie in de 'burgermaatschappij' het meest te benaderen. Bovendien acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat klachten met betrekking tot de medische verzorging hiermee kunnen worden gereduceerd.

II. Ten aanzien van de belediging in het e-mailbericht.

Bevindingen

Verzoeker heeft op 24 september 2008 tegelijkertijd met het herhaalde verzoek om behandeling van zijn klacht door de Nationale ombudsman zijn klacht uitgebreid met een klachtonderdeel. Om proceseconomische redenen verzocht de raadsman van verzoeker om dit gedeelte van de klacht nog mee te nemen bij de eerder ingediende klachten. Het betreft voor verzoeker beledigende en verdacht makende opmerkingen in een e-mailbericht van een politieambtenaar aan de officier van justitie.

In het kader van de strafzaak heeft verzoeker inzage gekregen in zijn strafdossier. In dat dossier zat een e-mailbericht van een politiefunctionaris gericht aan een ambtenaar werkzaam op het openbaar ministerie waarin het volgende te lezen was:

"...Veel succes met deze verdachten en deze zaak maar pas op wat je zegt want gegarandeerd dat ze een klacht tegen je doen. Ik hoop van ganser harte dat het een veroordeling wordt want dit zijn ze van het ergste soort."

Beoordeling

Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Voor de politie geldt dat zij zich in de communicatie met de burger, maar ook met ketenpartners, professioneel opstellen en zich onthouden van een emotioneel en persoonlijk commentaar dat niet ter zake doet.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat de gewraakte opmerking een inbreuk maakt op het vereiste van professionaliteit. De opmerking 'dit zijn ze van het ergste soort' is generaliserend en stigmatiserend. Het aangeven dat er 'van ganser harte' wordt gehoopt op een veroordeling is in zijn bewoordingen te zeer een persoonlijke emotionele oproep om nog binnen de grenzen van een professionele en zakelijke onderlinge communicatie te vallen. Bovendien wordt op deze wijze ook het imago van de politie in zijn algemeenheid geschaad, wat zijn weerslag kan hebben op het vertrouwen van de burger in het gehele politieapparaat.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk wegens schending van het vereiste van professionaliteit.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden te Den Haag, is:

niet gegrond ten aanzien van het onthouden van medische zorg.

gegrond ten aanzien van de belediging in het e-mailbericht, wegens schending van het vereiste van professionaliteit.

Onderzoek

Op 26 september 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer M. te Den Haag, ingediend door de heer mr. M.L. Kleyn, advocaat te Den Haag, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden (de burgemeester van Den Haag), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen het regionale politiekorps Haaglanden en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Betrokken ambtenaar en de korpsbeheerder deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

De verzoekschriften ingediend op respectievelijk 18 mei 2007 en 24 september 2008.

Het door het regionale politiekorps Haaglanden aangelegde klachtdossier.

Persoonlijk gesprek met verzoeker op 19 juli 2007.

De uitspraak van de politierechter van 27 augustus 2008.

De verklaring van de betrokken arrestantenverzorger.

Dagrapport van Bureau Arrestantenzorg Delft met de bijbehorende logging.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en andere opsporingsambtenaren

" (...)

§ 4. Medische bijstand

Artikel 32

1. In het geval er aanwijzingen zijn dat een ingeslotene medische bijstand behoeft dan wel er bij deze persoon medicijnen zijn aangetroffen, overlegt de ambtenaar met de arts. De ambtenaar overlegt eveneens met de arts indien de ingeslotene zelf om medische bijstand of medicijnen vraagt.

2. In het geval de ingeslotene vraagt om medische bijstand van zijn eigen arts, stelt de ambtenaar die arts daarvan op de hoogte.

3. In het geval de ingeslotene te kennen geeft geen medische hulp te willen hebben, terwijl er aanwijzingen zijn dat medische bijstand gewenst is, waarschuwt de ambtenaar de arts en deelt hij deze de houding van de ingeslotene mee.

Artikel 33

De ambtenaar mag aan de arts bij het onderzoek en de behandeling geen beperkingen opleggen. Hij volgt de aanwijzingen op die de arts over de zorg voor de gezondheid van de ingeslotene geeft en registreert de door de arts gegeven aanwijzingen.

Artikel 34

1. De ambtenaar controleert de ingeslotene regelmatig met dien verstande dat:

- a. in het geval de arts is gewaarschuwd, de ingeslotene ten minste elk kwartier in de cel wordt gadegeslagen;
- b. in het geval medische hulp is verstrekt, de ingeslotene zo vaak wordt geobserveerd als de arts heeft voorgeschreven;
- c. in het geval geen medische hulp noodzakelijk wordt geacht, de ingeslotene eenmaal per twee uur wordt gadegeslagen.

2. In de gevallen, bedoeld in het eerste lid, onder a en b, observeert de ambtenaar in de cel en aan de persoon, waarbij hij vooral acht slaat op de mate waarin de ingeslotene wekbaar en aanspreekbaar is. Personen die in een toestand geraken waarin zij niet wekbaar of aanspreekbaar zijn, worden terstond per ambulance naar een ziekenhuis vervoerd.

3. De ambtenaar registreert de observaties, bedoeld in het eerste lid.

(...)"